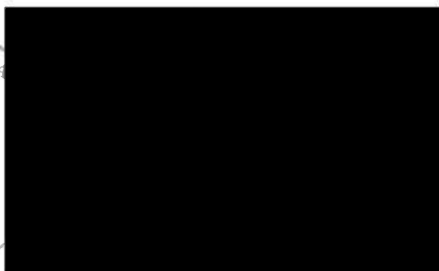

Záradék: Az irat elektronikus iratról készített papír alapú másolat.

2023 -06- 23

RÁCKEVEI JÁRÁSBÍRÓSÁG

2023 JUN. 23

Érk. módja: postán / gyűjtőládába / személyesen / faxon / e-mailen

Példány: Melléklet: Aláírás:

Ügyszám: 2.P.20.304/2019 / Jh

Ráckevei Járásbíróság útján
a Tisztelt Alkotmánybírósághoz

h.sz.: 2.P.20.304/2019

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Ráckevei Járásbíróság - 2.P.20.304/2019/31.

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Budapest Környéki Törvényszék – 10.Pf.20.384/2021/1

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Ügyszám: V/ 01441 - 0 / 2023

Érkezett: 2023 JÚL 03.

Érkezés módja: ☒ POSTÁN ☐ @ EGYÉB:

Példány: 1 Melléklet: 22 Kezelőiroda: Jh

Felülvizsgálati eljárás száma: Kúria - Pfv.II.20.907/2022/8.

Felek és per ideje alatti képviselők:

a dr. Szepesházi Péter ügyvéd

I.r. felperes

II.r. alperes

Per tárgya: végrehajtás megszüntetése

Alkotmányjogi panasz

Indítványozó: I.r. felperes

Tisztelt Alkotmánybíróság !

Alulírott I.r. felperes, indítványozó

[REDACTED]

dr. Szepesházi Péter ügyvéd [REDACTED]

I.r. felperes

I.r. alperes és [REDACTED]

I.r. alperes ellen szerződés
érvénytelensége iránti indított perben a csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm Dr.
Szepesházi Péter egyéni ügyvéd [REDACTED]

[REDACTED] ügyvéd útján az
alábbi

2023. JÚL. 03.

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

POSTA

1051 Budapest, József Nádor u. 22.

1051 Budapest, József Nádor u. 22.

NYILATKOZAT SZEMÉLYES ADATOK KÖZZÉTÉTELÉRŐL

Alulírott az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel az alábbi

jognyilatkozatot

teszem:

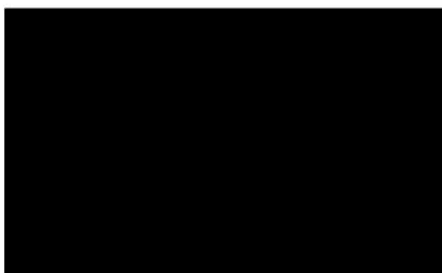
Kijelentem, hogy jelen alkotmánybírósági ügyben előterjesztett alkotmányjogi panasz indítványommal összefüggésben nevem nyilvánosságra hozatalához

hozzájárulok / nem járulok hozzá

KÉRELEM

Kérem, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a 2011. évi CLII. tv. (továbbiakban: Abtv.) 27. §-a szerint, hogy a velem felperessel érintett eljárásban hozott a Kúria Pfv.II.20.907/2022/8. számú ítélete, Magyarország Alaptörvényébe -a XV. cikke (1) bekezdése első mondatába (törvény előtti egyenlőség), valamint XXVIII. cikke (1) bekezdésébe (tisztességes tárgyaláshoz való jog, bírósághoz fordulás joga az önkényes mérlegelés tilalmára is figyelemmel, törvényes bíróhoz való jog) és XIII. cikkének (1) bekezdésébe (tulajdonhoz való jog) ütközését és azokat semmisítse meg - olyan iránymutatással, hogy a Kúriát új eljárásra és új határozat hozatalára utasítsa (rPp. 361. §-ának c.) pontja) a jelen alkotmányjogi panaszban írtakkal egyező kötelező utasítással.

MELLÉKLETEK

(A további iratokat, így az első- és másodfokú ítéleteket, a Kúria ítéletét az elsőfokú bíróság terjeszti az Alkotmánybíróság elé.)

JOGORVOSLATI LEHETŐSÉGEK KIMERÍTÉSE, HATÁRIDŐ BETARTÁSA

Rendes jogorvoslati lehetőségeimet már kimerítettem. A Kúria ítélete ellen jogorvoslatnak nincs helye.

ÉRINTETTSÉG

A támadott határozat eljárásában felperes voltam.

TÉNYÁLLÁS

A megállapított tényállás alapján 2008. július 8-án az I. rendű felperes mint adós és zálogkötelezett, a II. rendű felperes mint adós és az I. rendű alperes jogelődjei mint hitelezők és zálogjogosultak devizában nyilvántartott jelzálog alapú kölcsönszerződést kötöttek. A felek a szerződésben a kölcsön összegét 12.600.000 forintban állapították meg. 2008. július 17-én a felek a szerződést úgy módosították, hogy az I. rendű felperes a jogügyletből mint adós kivonásra került, csak zálogkötelezettként kellett helytállnia.

2009. szeptember 15-én az I. rendű alperes jogelődje a kölcsönszerződést azonnali hatállyal felmondta figyelemmel arra, hogy a felperesek többszöri felszólítást követően a szerződésben foglalt fizetési kötelezettségüknek nem tettek eleget. 2010. március 9-én az I. rendű alperes jogelődje a perbeli szerződésből eredő követelését az I. rendű alperesre engedményezte. 2012. május 3-án az eljáró közjegyző a felmondás alapján végrehajtási záradékot állított ki. A záradékolás után a felperesekkel szemben végrehajtási eljárás indult, az I. rendű alperessel szemben 217.V.1544/2012., a II. rendű alperessel szemben 217.V.1545/2012. szám alatt.

2019. május 9-én a végrehajtási eljárás során a II. rendű alperes a perbeli ingatlant mint árverési vevő, megvásárolta. 2015. április 12-én az I. rendű alperes jogelődje a 2014. évi XL. törvényben foglalt elszámolási kötelezettségének eleget tett.

A kereseti kérelem és az alperesek védekezése

A felperesek keresetükben a velük szemben folyamatban lévő végrehajtási eljárások megszüntetését kérték a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 369. § a) pontja alapján. Arra hivatkoztak többek között, hogy a kölcsönszerződés érvénytelen a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: régi Hpt.) 213. § (1) bekezdés b) és c) pontja alapján, valamint az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatás tisztességtelensége miatt.

Az I. rendű és a II. rendű alperesek érdemi ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték.
Az első- és másodfokú ítélet

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Megítélése szerint a perbeli kölcsönszerződés létrejött, az a felperesek által hivatkozott okokból nem érvénytelen. Az elsőfokú bíróság vizsgálta a felmondás jogszerűségét is. Megállapította, hogy az I. rendű felperest a befizetések vonatkozásában tényleges elmaradás terhelte, erről az I. rendű alperes a felpereseket értesítette, a felperesek többszöri felhívás ellenére sem tettek eleget fizetési kötelezettségnek, ezért a felmondás jogszerű volt.

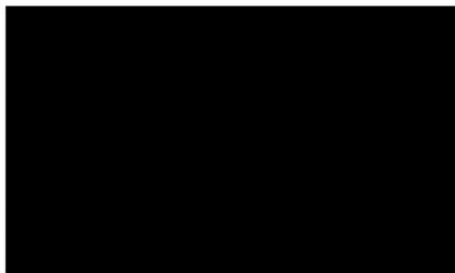
Az elsőfokú bíróság megítélése szerint az I. rendű felperesnek a kölcsönszerződést illetően nincs keresetösségi joga, tekintettel arra, hogy a 2008. július 17-én kelt szerződésmódosítással az I. rendű felperes a jogügyletből mint adó kivonásra került, a jelzálogszerződés érvényességét érintő keresetet pedig az I. rendű felperes nem terjesztett elő.

Az I. rendű felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett részét a per fő tárgya tekintetében helyben hagyta. A fellebbezés indokaira tekintettel úgy ítélte, az adós a régi Pp. 366. §-a szerint végrehajtás megszüntetés iránti keresetet akkor terjeszthet elő, ha az ellene elrendelt végrehajtási eljárás még folyamatban van. Az I. rendű felperes keresetösségi jogának megítélése szempontjából ezért annak volt jelentősége, hogy a kereset benyújtásakor az ellene elrendelt végrehajtási eljárás befejeződött-e (BH2015. 12.). A másodfokú bíróság rögzítette, hogy az I. rendű felperessel szemben a végrehajtást, a végrehajtási záradékot kiállító közjegyző kizárólag a zálogtárgy adós tulajdoni hányadának értékesítése érdekében rendelte el, az ingatlant beköltözhető állapotban árverésen értékesítette és a befolyt vételár figyelembevételével felosztási tervet készített.

A bírósági végrehajtásról szóló 1996. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 154/A. § (1), (5) és (10) bekezdéseire figyelemmel, ha az adós az ingatlant a meghatározott időpontig nem hagyja el, a kiköltözés ugyanazon végrehajtási eljárás keretében kikényszeríthető. A másodfokú bíróság szerint, ha a pénzkövetelés behajtására irányuló kielégítési végrehajtás során ingatlanárverésre kerül sor, az ingatlan birtokba adása az árverési vevő részére a kielégítési végrehajtás olyan utócselkménye, nem maga a kielégítési végrehajtás. Az utócselkmény jelleg következménye, hogy ha az ingatlan árverése eredményre vezetett és a végrehajtás csupán az ingatlannak az árverési vevő birtokbaadására folytatódik, a bíróságtól a végrehajtási perben kizárólag az ingatlan kiürítésére és birtokba bocsátására folytatódó végrehajtás megszüntetése kérhető, a kielégítési végrehajtás megszüntetése már nem.

Figyelemmel arra, hogy az ingatlanra vezetett árverés eredményre vezetett, az I. rendű felperessel szemben indult végrehajtási eljárás már csak az utócselkményre folytatódik, nincs vele szemben olyan végrehajtás, amelynek megszüntetését – a kielégítési végrehajtás alapjául szolgáló követelés érvénytelenség vagy a felmondás jogszerűtlensége miatt – kérhetné.

Az I. rendű felperes kereseti kérelmében nem jelölt meg és nem igazolt olyan jogcímet (használati jog, haszonélvezeti jog), amely alapján az ingatlan használatára jogosult lenne, így az ingatlan kiürítésére, birtokba adására folyamatban lévő végrehajtás megszüntetésének sincs

helye. Mindezekre figyelemmel az I. rendű felperes keresetőségi joga a kielégítési végrehajtás – a kereseti kérelme benyújtását megelőző – befejeződésére tekintettel nem áll fenn, ezért a keresetét el kellett utasítani.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem és kérelem

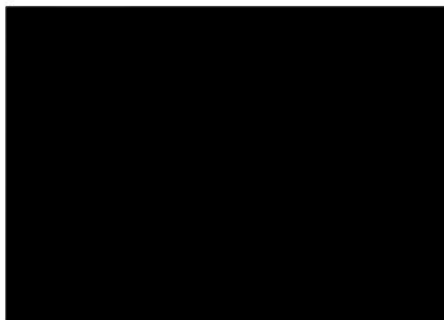
Az I. rendű felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és elsődlegesen az elsőfokú bíróságot, másodlagosan a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasító határozat meghozatalát kérte. Arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet a régi Pp. 369. §-ba és a régi Pp. 3. § (1) és (2) bekezdésébe ütköző módon állapította meg, hogy az I. rendű felperes nem rendelkezett keresetőségi joggal. Egyetértett azzal, hogy a jogerős ítéletben is hivatkozott BH2015. 12. számú kúriai döntés alapján a kielégítési és a kiürítési végrehajtást el kell egymástól választani, de a felperes azzal, hogy a végrehajtás megszüntetés iránti per indokaként a kölcsönszerződést támadta, nem választott a két végrehajtásrész között. A kereseti kérelem határozottan a teljes végrehajtás megszüntetésére vonatkozott, amelynek része a kielégítési és a kiürítési végrehajtási rész is.

Az I. rendű felperes hivatkozott arra is, hogy a régi Pp. 3. § (3) bekezdése alapján nem kapott megfelelő tájékoztatást az árfolyamkockázat tisztességtelenségének vizsgálata körében a bizonyításra szoruló tényekről. A jogerős ítélet ekörben a régi Ptk. 209. §-ába, a régi Hpt. 203. § (7) bekezdésébe és az Európai Unió Bírósága joggyakorlatába ütköző módon jogszabálysértő.

Az I. rendű felperes hivatkozott arra is, hogy a kezelési költséget érintő szerződéses rendelkezések részleges érvénytelensége miatt a felmondás nem volt jogszerű. Az eljárás bíróságok nem a Kúria és az Európai Unió Bírósága által előírt szempontok alapján vizsgálták a kezelési költség tisztességtelenségét.

Az I. rendű felperes utalt arra is, hogy a jogerős ítélet a régi Hpt. 213. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző módon állapította meg, hogy a THMösszegezés nem releváns az érvénytelenség vizsgálata körében. Utalt arra is, hogy a felmondás azért is jogszerűtlen, mert az eljárás bíróságok nem vizsgálták, illetve nem állapították meg, hogy mi volt az a hátralékos összeg, amire figyelemmel az I. rendű alperes jogelődje a felmondását alapította.

Az I. rendű alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet az I. rendű felperes által hivatkozott okokból nem jogszabálysértő.

A Kúria döntése és jogi indokai

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

Kötelezte az I. rendű felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperes részére 63.500 (hatvanháromezer-ötszáz) forint felülvizsgálati eljárási költséget. Megállapította, hogy a 3.188.175 (hárommillió-száznyolcvannyolcezer-százhetvenöt) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az indokolás szerint A Kúria utal arra, a régi Pp. 366. §-a alapján a végrehajtás megszüntetése vagy korlátozása iránti per mindaddig megindítható, amíg a végrehajtás folyamatban van. Ha a végrehajtási eljárás már nincs folyamatban, mert az adós – önkéntes – teljesítése vagy a követelés összegének behajtása folytán befejeződött, a végrehajtás megszüntetése (korlátozása) iránti per indítása fogalmilag kizárt (BH2014. 308.). Arra vonatkozóan, hogy a végrehajtás mikor tekinthető befejezettnek, a Kúria a BH2015. 12. számon közzétett eseti döntésében rámutatott:

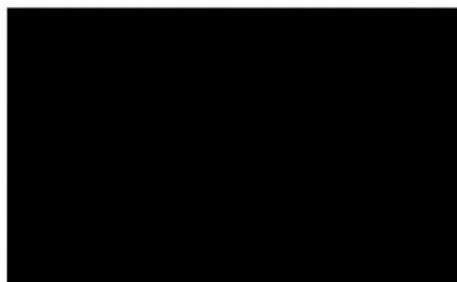
ha a pénzkövetelés behajtására irányuló végrehajtás során beköltözhető módon elérverezik az adós ingatlanát és ezzel a „kielégítési” végrehajtás befejeződik, az ingatlan birtokba adása az árverési vevő részére olyan utócelemekény, amely az árverés realizálásához szükséges de a birtokba adás már nem a kielégítési végrehajtás eljárási cselekménye.

Az I. rendű felperes keresetösségi joga tekintetében kiemelt jelentősége volt annak, hogy a perbeli szerződéses jogviszonyban – annak módosítását követően – kizárólag zálogkötelezettként vett részt. A perbeli kölcsönszerződésből eredő követelésért így kizárólag – a régi Ptk. 251. § (3) bekezdése alapján – a zálogtárgy erejéig vállalt felelősséget. A kölcsönszerződés felmondását követően a vele szemben indult végrehajtási eljárásban a zálogtárgyat a végrehajtó értékesítette, az ingatlant árverés útján értékesítette, az az árverési vevő tulajdonába került. Az I. rendű felperes a végrehajtás megszüntetése iránti keresetét mindezeket követően terjesztette elő.

Az I. rendű felperes mint zálogkötelezett további vagyontárgyaival nem felel a kölcsönszerződésből eredő követelésért, vele szemben a kielégítési végrehajtás befejeződött.

A Kúria hivatkozott joggyakorlata értelmében az ingatlan birtokba adása az árverési vevő részére utócelemekénynek minősül, amely már nem a kielégítési végrehajtás eljárási cselekménye. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság helyesen, jogszabálysértés nélkül állapította meg, hogy az I. rendű felperes keresetösségi joga a kielégítési végrehajtás – kereset benyújtását megelőző – befejeződésére tekintettel nem áll fenn.

A Kúria mindezekre figyelemmel a jogerős ítéletet a régi Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

BÍRÓI DÖNTÉST ÉRDEMBEN BEFOLYÁSOLÓ JELLEG:

Az önkényes mérlegelés tilalma megszegése fogalmilag, minden esetben tehát a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, hiszen maga az önkényes mérlegelés vezet önkényes döntésekhez, ezért csak annyit kell hozzátennem ehhez, hogy az érdemi döntést magát befolyásolta maga az ügy érdemében elkövetett önkényes mérlegelés-sorozat.

A szerződés érvénytelensége és ennek kapcsán a végrehajtás megszüntetése, az azt igazoló következő pontbeli („Alaptörvény-ellenesség mibenléte tételesen”) érvek figyelembevétele kedvezőbb helyzetbe hozta volna a felperest, hiszen az érvényes szerződésből, súlyosabb kötelezettségei fakadnak az indítványozónak és a végrehajtás sem szűnik meg.

Az uniós fogyasztóvédelmi jog következő részben írtaknak megfelelő figyelembevétele is teljes érvénytelenséghez vezetett volna

Az Alaptörvény XIII. cikkének (1) bekezdésébe (tulajdonhoz való jog) ütközés azért következett be, mert a pervesztesség befolyásolta a kölcsönszerződésből fakadó fizetési kötelezettséget, ideértve a perköltség-teljesítési kötelezettséget, ezek végrehajthatóságát, a vagyoni hátrány pedig sérti a tulajdonhoz való jogot.

ALAPTÖRVÉNY-ELLENESSÉG MIBENLÉTE TÉTELESEN:

Az önkényes mérlegelés tilalmát az alábbi bírósági következtetések sértik, annyiban összefoglaló jelleggel, de lehetőség szerint tételesen, hogy önkényes döntéseknél az ok-okozati lánc minden eleme önkényes, ha nem is önmagában:

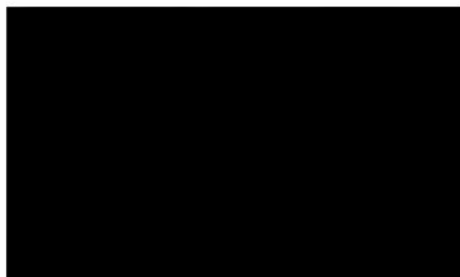
I.

Mindenekelőtt előadjuk, hogy önmagában alapvető súlyú önkényes jogértelmezés a Kúria részéről az, hogy a felperes felülvizsgálati kérelme kiterjedt :

- az árfolyamkockázatról szóló tisztességtelenség
- a Hpt. szerinti érvénytelenség
- a felmondás érvénytelenségének kérdéskörére is

E körben a felperes egyértelmű, fejezetekkel tagolt önálló érveléseket terjesztett elő, mindegyik fejezet indokolása egyértelműen tartalmazza a vonatkozó jogszabályhelyeket, amelyből egyértelműen vezeti le a felperes, hogy az első- és másodfokú bíróságok milyen jogszabályokat sértenek.

A Kúria a támadott ítéletének 16. pontjában akként foglalt lényegében állást, hogy a fentiek körében a vizsgálatot azért mellőzi, mivel álláspontja szerint a felperes nem jelölte meg a megsértett jogszabályokat.

Ez a megállapítás iratellenes egyrészről. Másrészről súlyos önkényes mérlegelés és ekként a tisztességes eljáráshoz való jog megsértése az, hogy bár a Kúria a felülvizsgálati eljárást érdemben lefolytatta, azonban annak egyes kiemelt részeit önkényesen eldöntve nem vizsgálta.

Tény, hogy a törvény az olyan rendkívüli jogorvoslathoz való jogot, mint a felülvizsgálat bizonyos korlátok közé szoríthatja, azonban ilyen elvi korlát nem merült fel, hisz a Kúria a felülvizsgálatot hivatalból nem utasította vissza, a nem vizsgált részekben pedig semmilyen eljárásjogi szabályt nem sértett a felperes, mivel jogszabályok megjelölésével látta el az indokolását.

Az első alapvető sérelme az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének tehát a felperesi állítás szerint a fentiekben áll. Előadjuk, hogy nem „negyedfokú” bíróságként fordulunk a T. Alkotmánybírósághoz, hiszen nem a Kúria anyagi jogi álláspontját kérdőjelezzük meg, hanem azt, hogy iratellenesen, és mindenféle eljárásjogi szabálysértés nélkül zárta ki quasi a felpereseket a felülvizsgálat egyes elemeiből a Kúria.

II.

Ugyancsak önkényes mérlegelést alkalmaz a felperes panaszos vonatkozásában a Kúria akkor, amikor az ítélet 20. pontjában teljességgel eloldva magát a jogszabálytól a panaszos vonatkozásában „eldönti”, hogy a végrehajtás befejeződött.

Az ítélet 21. pontjában olyan ismételt iratellenes megállapítást téve ráadásul, hogy az I.r. felperes csupán a zálogtárgy erejéig vállalt kötelezettséget. A szerződésben az I.r. felperes minősége adós/zálogkötelezett, tény, hogy később ez a szerződés módosításra került, azonban a kereseti kérelemben a felperesek a szerződés érvénytelenségére alapozottan kérték a végrehajtás megszüntetését, ez esetben pedig a szerződéskötéskori állapot vizsgálendő, hiszen az érvénytelen szerződés módosítása is érvénytelen. Megjegyezzük, hogy a Kúria megfeledeznek arról is, hogy a perben szerepel a II.r. felperes is, aki egyébként mindvégig adósa volt a perbeli szerződésnek, azonban a fentebb említettek egyébként is a szerződéskötéskori és nem a módosításkori állapot vizsgálendő.

A legfőbb probléma ugyanakkor az, hogy a bíróság végrehajtási ügyvitelről szóló 1/2002. (I.17.) rendelet (Vüsz.) 10.§-a szabályozza azt, hogy egy végrehajtási eljárás mikor tekintendő befejezettnek. E szerint:

„10. § Befejezett a bírósági végrehajtási ügy, ha a bíróság

- a) a végrehajtást elrendelte,**
- b) a végrehajtható okirat kiállítását megtagadta vagy a végrehajtási kérelmet elutasította,**
- c) az eljárást megszüntette,**

- ❖ A végrehajtás befejezése körében - ráadásul a jogszabály szövegével ellentétesen - szintén önálló jogi fogalmat alkotott.
- ❖ A felperes részletes felülvizsgálati kérelmének elutasítását (a jogerő ítélet hatályban fenntartásával) mindösszesen fél oldalon három rövid bekezdésben indokolta.

A Kúria ítélete és az eddig a jelen pontnál („Alaptörvény-ellenesség tételesen”) felsoroltak mindegyike értelemszerűen **sértette az Alaptörvény XIII. cikkének (1) bekezdésébe (tulajdonhoz való jog), hiszen a pervesztesség befolyásolta a kölcsönszerződésből fakadó fizetési kötelezettséget, ideértve a perköltség-teljesítési kötelezettséget, ezek végrehajthatóságát, az ezekkel járó vagyoni hátrány pedig sérti a tulajdonhoz való jogot.**

Végül:

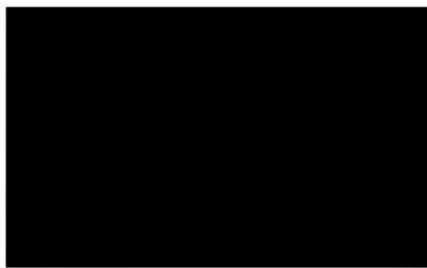
Egyik (I-III.) alkotmányos megsértett jog szükséges, arányos, objektív, ésszerű korlátozása sem merült fel egyik támadott határozatban sem, nem mentesül egyik sem az alkotmányosértés alól ezen az alapon sem (Strasbourggi szükségességi-arányossági tesztre utalok), erre az eljárt bíróságok sem utaltak, ezért mélyebb és részletesebb elemzésre sincs szükség e vonatkozásban.

JOGI ÉRVELÉS HOSSZABBAN ÉS ÁLTALÁNOSABBAN:

A támadott határozatok az alábbiak szerint nem csak jogszabálysértőek, de alkotmányellenesek:

Az Alaptörvény-ellenességet megalapozza, hogy **az önkényes mérlegelés tilalma** az előbbieik körében súlyosan sérült a következő indokok miatt önmagában és együttesen értékelve is.

„A bírósághoz való fordulás alapvetőjoga nemcsak a beadványok előterjesztésének jogára szorítkozik, hanem a bírósági eljárásban a fél pozícióját biztosítja a személyeknek. A személyek alanyai, alakítói és nem tárgyai, »elszenvedői« a bírósági eljárásnak. **Alkotmányban biztosított joguk van arra, hogy a bíróság az eljárásba vitt jogaikat és kötelességeiket elbírálja (s ne csak az ezeket tartalmazó beadványról mondjon véleményt), és arra is, hogy lehetőséget kapjanak a bírósági döntés alapjául szolgáló tényállással és jogi kérdésekkel kapcsolatban nyilatkozataik megtételére.**” Ezt a logikát követve az Alkotmánybíróság megsemmisítette a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvénynek (Pp.) azt a rendelkezését, amely szerint a bíróság a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasítja, ha megállapítható, hogy „a felperes követelése nyilvánvalóan alaptalan vagy lehetetlen szolgáltatásra (megállapítására) irányul” [59/1993. (XI. 29.) AB hat.].

d) egyéb intézkedést tett (pl. a végrehajtási kérelemnek nem minősülő, kezdőiratként érkezett beadványt elintézte)."

A fentiek között nem szerepel az, hogy „amennyiben azt a Kúria befejezettnek találja.”, a perben pedig nem merült fel olyan adat, hogy a Vüsz 10.§-a alkalmazásra került volna a felperesek vonatkozásában.

Semmi nem bizonyítja jobban álláspontunk szerint az önkényes jogalkalmazás és mérlegelés jelenlétét, mint az, hogy teljesen eloldva magát a jogszabálytól a Kúria önálló kritériumokat alkot, jelen esetben a bírósági végrehajtás befejezése körében, megsértve ezzel a felperes tisztességes eljáráshoz való jogát.

III.

Az EJEE 6. cikk (1) bekezdése, ezzel összhangban az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való joga, magában foglalja a tisztességes indokoláshoz való jogot is.

„A 6. cikk 1. bekezdésében foglalt garanciák magukban foglalják a bíróságok azon kötelezettségét, hogy döntéseiket megfelelően megindokolják (H. kontra Belgium, § 53). Egy megindokolt döntés megmutatja a feleknek, hogy ügyüket valóban megtárgyalták.

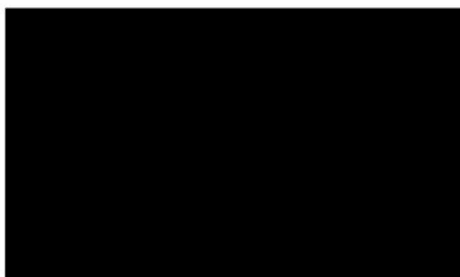
Ugyan a hazai bíróságoknak van bizonyos mérlegelési szabadságuk az érvek kiválasztása és a bizonyítékok befogadása tekintetében, de döntéseik indokolásával kötelesek igazolni lépéseiket (Suominen kontra Finnország, § 36).

Az indokolásnak olyannak kell lennie, amely képessé teszi a feleket arra, hogy hatékonyan éljenek az esetelegesen rendelkezésükre álló fellebbezési lehetőséggel (Hirvisaari kontra Finnország, § 30 in fine)

A fenti I-II. fejezetben taglalt önkényes mérlegesen keresztül megvalósuló tisztességes eljáráshoz való jog sérelme okán, a Kúria a támadott ítéletében eljutott odáig, hogy a felperes érdemben 15 oldalban kifejtett felülvizsgálati érvelését FÉL (!) oldal terjedelemben indokolta meg [ítélet 4. oldalának 20-22. bekezdései]. Ez álláspontunk szerint önmagában sérti a felperes tisztességes eljáráshoz való jogát.

Röviden összegezve tehát a Kúria a jelen panasszal támadott ítéletében az önkényes mérlegelés tilalmát és a tisztességes indokoláshoz való jog sérelmét valósította meg azzal, hogy :

- ❖ Iratellenesen, és a „saját eljárásjogának” önálló értelmezésével (figyelmen kívül hagyva a Pp. előírásait is) a felülvizsgálati kérelem lényegi (!) tárgyait nem vizsgálta.

Az önkényes mérlegelés a felperesnek az EJEE 6. cikkét és az Alaptörvény bekezdésében biztosított jogait is sérti. Ezzel kapcsolatban merül fel az, hogy ha a bíróság megsérti a Pp. 206. §-ban foglalt mérlegelési és jogértelmezési szabályokat (önkéntesen mérlegel vagy értelmez jogot), akkor megsérti-e a peres félnek a tisztességes tárgyaláshoz való alkotmányos jogát. Ha a bíróság önkéntesen mérlegel, vagy értelmez jogot, ugyanúgy nem biztosítja az ügyfél számára a bírósághoz való fordulás alkotmányos jogát, mivel jogellenesen nem vesz figyelembe való tényeket, vagy jogellenesen értelmez jogszabályokat. Az önkényes mérlegelés és jogértelmezés esetén a bíróság kizárja annak lehetőségét, hogy az ügyfél az alanyi jogainak érvényesítése érdekében hatékonyan fordulhasson a bírósághoz illetve, hogy a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést.

A bírói döntésekkel szemben valamennyi demokratikus jogállamban elvárható az objektivitás és az átláthatóság, ami egyfelől elejét veszi az önkényes hatósági és bírósági döntéshozatalnak, másrészt erősíti a bírósági döntéshozatalba vetett közbizalmat, és a bírói döntések tekintélyét (*Taxquet kontra Belgium*, 926/05.; 2010. november 16.; § 90.; legutóbb megerősítve: *Shala kontra Norvégia*, 15620/09.; 2012. július 10.; § 29.). A Bíróság következetes gyakorlata szerint a tisztességes eljárás és a jogállamiság elvéhez tartozik az a követelmény, hogy a bíróságok a döntéseik alapjául szolgáló indokokat kellő részletességgel mutassák be (*Suominen kontra Finnország*, 37801/97.; 2003. július 1.; § 34.; legutóbb megerősítve: *Vojtechová kontra Szlovákia*, 59102/08.; 2012. szeptember 25.; § 35.). Az indokolt bírói döntéshez fűződő jog megsértését kizárólag az alapul fekvő egyedi ügy összes körülményeinek vizsgálatát követően lehet megítélni (*Tatishvili kontra Oroszország*, 1509/02.; 2007. február 22.; § 58.; *Gradinar kontra Moldova*, 7170/02.; 2008. április 8.; § 107.; legutóbb megerősítve: *Sholokhov kontra Örményország és Moldova*, 40358/05.; 2012. július 31.; § 67.).

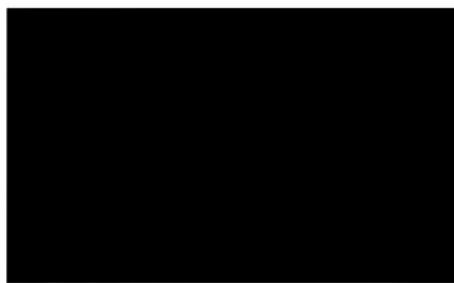
„A 6. cikk 1. bekezdésében foglalt garanciák magukban foglalják a bíróságok azon kötelezettségét, hogy döntéseiket megfelelően megindokolják (H. kontra Belgium, § 53). Egy megindokolt döntés megmutatja a feleknek, hogy ügyüket valóban megtárgyalták.

Ugyan a hazai bíróságoknak van bizonyos mérlegelési szabadságuk az érvek kiválasztása és a bizonyítékok befogadása tekintetében, de döntéseik indokolásával kötelesek igazolni lépéseiket (*Suominen kontra Finnország*, § 36).

Az indokolásnak olyannak kell lennie, amely képessé teszi a feleket arra, hogy hatékonyan éljenek az esetelegesen rendelkezésükre álló fellebbezési lehetőséggel (*Hirvisaari kontra Finnország*, § 30 in fine)

Az Alkotmánybíróság IV. 333/2016 számon hozott határozata, valamint Darák Péter a elnöke „A bírói hatalom kártérítési felelőssége” című tanulmányában is egyértelműen jogellenesnek tartja a bírói önkényt, miszerint:

Alkotmánybíróság IV. 333/2016 számon hozott határozata III. rész 23. pontja is megerősít: „A bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség:

a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelvével.”

Darák Péter a Kúria elnöke „A bírói hatalom kártérítési felelőssége” című tanulmányából szó szerint idézve: „A bírósági jogkörben eljáró személyek károkozó magatartása – amennyiben következmények nélkül marad – az államhatalom oldaláról nézve súlyos működési zavart eredményez; rést üt a jogállamiság, a jog uralma alá vetett állam eszméjének pajzsán, teret engedve ezzel az önkénynek.”

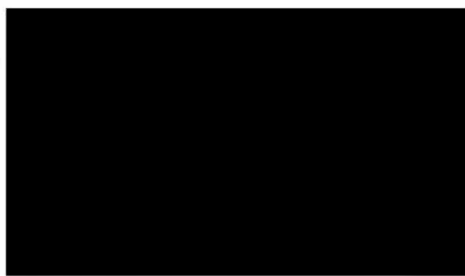
A Kúria a felülvizsgálat érdemi kérdéseinek mellőzése kérdésében tehát a Pp. 260.§ (2) bekezdését sértő módon **és önkényesen, azaz alkotmányellenesen** utasította el a keresetünket. A fentiek miatt ez az álláspont közvetve szembemegy az Emberi Jogok Európai Egyezménye (Római Egyezmény) 6. cikkével, de az EU Alapjogi Charta tisztességes eljárást érintő rendelkezéseivel is.

A Római Egyezmény, az 1993. évi XXXI. törvény, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény 13. cikke a hatékony jogorvoslathoz való jog kapcsán kimondja: bárkinek, akinek a jelen Egyezményben meghatározott jogait és szabadságait megsértették, joga van ahhoz, hogy a hazai hatóság előtt a jogsérelem hatékony orvoslását kérje az esetben is, ha e jogokat hivatalos minőségben eljáró személyek sértették meg. Itt említendő (a két érintett felsőbb bíróság kifogásolt döntései, következtetései kapcsán), hogy az Emberi Jogok Európai Bíróságának a Delcour-ügyben hozott határozata szerint az egyezmény nem kötelezi a tagállamokat fellebbviteli bíróságok felállítására. Ha azonban ilyen bíróságok működnek, a 6. cikknek, tehát a tisztességes eljárás általános követelményeinek érvényesülniük kell.

Az Alkotmánybíróság követi az Emberi Jogok Európai Bírósága esetjogi érvelését, elveit.

Az Alkotmánybíróság tulajdonhoz való joggal kapcsolatos gyakorlatát illetően kiemelendő:

Az AB gyakorlata szerint [64/1993. (XII. 22.) AB határozat] „[a]z alkotmányi tulajdonvédelem köre és módja nem szükségképpen követi a polgári jogi fogalmakat. A szükséges és arányos korlátozásnak, illetve a tulajdonjog lényeges tartalmának ugyanis nincs polgári jogi megfelelője. A tulajdonjog részjogosítványai [...] nem azonosíthatók a tulajdonhoz való jog alkotmányi védelmet élvező lényeges tartalmával. [...] Az alapjogként védett tulajdon tartalmát a mindenkori (alkotmányos) közjogi és magánjogi korlátokkal együtt kell érteni. Az alkotmányos tulajdonvédelem terjedelme mindig konkrét; függ a tulajdon alanyától, tárgyától és funkciójától, illetve a korlátozás módjától is. A másik oldalról nézve: ugyanezen

szempontoktól függően az adott fajta közhatalmi beavatkozás alkotmányos lehetősége a tulajdonjogba más és más.” (ABH 1993, 373, 379–380.).

5/2016. (III. 1.) AB határozat így összegez: „A tulajdonhoz való jog tartalmának legalaposabb kifejtését a 64/1993. (XII. 22.) AB határozat tartalmazza, melynek 2012 utáni alkalmazhatóságát az Alkotmánybíróság számos határozata megerősítette. {18/2015. (VI. 15.) AB határozat, Indokolás [26]; 25/2015. (VII. 21.) AB határozat, Indokolás [59]} Eszerint a tulajdonhoz való jog fogalma „nem azonosítható az absztrakt polgári jogi tulajdon védelmével; azaz sem a birtoklás, használat, rendelkezés részjogosítványával, sem pedig negatív és abszolút jogként való meghatározásával. Az alapjogként védett tulajdon tartalmát a mindenkori (alkotmányos) közjogi és magánjogi korlátokkal együtt kell érteni. Az alkotmányos tulajdonvédelem terjedelme mindig konkrét; függ a tulajdon alanyától, tárgyától és 8 Erről a határozatról bővebben l. alább. funkciójától, illetve a korlátozás módjától is. A másik oldalról nézve: ugyanezen szempontoktól függően az adott fajta közhatalmi beavatkozás alkotmányos lehetősége a tulajdonjogba más és más.” [64/1993. (XII. 22.) AB határozat, ABH 1993, 369, 179.] A polgári jogi tulajdonfogalomtól való elhatárolás azonban nem eredményezi a tulajdonjog részjogosítványai alkotmányos védelmének teljeskörű hiányát. A tulajdonhoz való jog – azon belül a tulajdonjog részjogosítványainak – korlátozása akkor alkotmányellenes (alaptörvény-ellenes), ha az elkerülhetetlen, tehát kényszerítő ok nélkül történik, továbbá, ha a korlátozás súlya a korlátozással elérni kívánt célhoz képest aránytalan. Az állam egyfelől – az alkotmányos kivételek lehetőségétől eltekintve – köteles tartózkodni a magán- vagy jogi személyek tulajdonosi szférájába való behatolástól, másfelől köteles megteremteni azt a jogi környezetet, azt az intézményi garanciát, amely a tulajdonhoz való jogot diszkrimináció nélkül működőképpé teszi. {3009/2012. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [50]} Mindemellett az Alkotmánybíróság megállapította, hogy alapjogi védelem illeti meg azt is, akinek a tulajdonszerzéshez kétségtelen jogcíme van. A jogcím akkor kétségtelen, ha az egyértelmű” {3387/2012. (XII. 30.) AB végzés, Indokolás [16]; 3177/2014. (VI. 18.) AB végzés, Indokolás [24]} [31]” A tulajdonhoz való jogra irányuló gyakorlat összegzése – más összefüggésben – a 3074/2016. (IV. 18.) AB határozatban jelenik meg, amely határozatra később még visszatérek: „Emlékeztet az Alkotmánybíróság arra, hogy a 26/2013. (X. 4.) AB határozat úgy értelmezte a tulajdon védelméhez való jogot, hogy az Alaptörvény tulajdoni klauzulája – az Alkotmánybíróság eddigi következetes gyakorlata és főszabály szerint [64/1993. (XII. 22.) AB határozat, ABH 1993, 373.; 10/2001. (IV. 12.) AB határozat, ABH 2001, 123., illetve 819/B/2006. AB határozat, ABH 2007, 2038, 2041.] – csak a már megszerzett tulajdont (Indokolás [193]), illetve kivételes esetekben a tulajdoni várományokat védi {3209/2015. (XI. 10.) AB határozat, Indokolás [65]}. [37] Az államnak tehát nincs kötelezettsége arra, hogy a magánszemélyt a tulajdonszerzéshez vagy a tulajdon élvezetéhez segítse [35/1994. (VI. 24.) AB határozat, ABH 1994, 197, 201.; 936/D/1997. AB határozat, ABH 1999, 615, 619.]. [38]

EGYÉB:

A felülvizsgálati eljárás befejeződött.

Perújítást nem kezdeményeztek az ügyben.

Budapest, 2023. 06.23.

Tisztelettel:

A black rectangular redaction box covering the signature of the applicant.

kérelmező

képv.: dr. Szepesházi Péter ügyvéd